

РЕШЕНИЕ

№ 1506

гр. София , 17.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на дванадесети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов
Членове: Джулиана Петкова
Надежда Махмудиева

Секретар: Елеонора Т. Михайлова

като разгледа докладваното от Надежда Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20201000502357 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по въззивна жалба вх.№58419/23.06.2020 г., подадена от името на И. И. И., действаща чрез нейната майка А. М. И. в качеството на законен представител, представлявана от адв. Я. Д., срещу Решение №2269/15.04.2020 г., постановено по гр.д.№12451/2016 г. на СГС, I-4 състав, В ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен предявеният от жалбоподателката против ЗД“Евроинс“АД иск с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./, за сумата от 6000 лв., представляваща разлика над присъдения размер от 3000 лв. и зачетения доброволно платен от застрахователя размер от 1000 лв., до размера от 10 000 лв. на обезщетението за неимуществени вреди, претърпени от ищцата в резултат от ПТП на 14.03.2016 г., настъпило по вина на И. П. И., като водач на л.а. „Пежо 206“ с рег.№М 9686 ВС, чиято гражданска отговорност е била застрахована при ответното застрахователно дружество, със застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Релевирани са оплаквания за неправилност на решението, поради нарушение на принципа на справедливост по смисъла на чл.52 от ЗЗД, чрез определяне на занижен размер на определеното от съда дължимо от застрахователя обезщетение от 4000 лв., който не съответства характера, степента и интензитета на претърпените болки и страдания, и останалите трайни негативни последици за здравето и психиката на пострадалата, и се разминава значително с практиката на съдилищата по сходни случаи. Настоява за отмяна на решението частично в отхвърлителната му част, и присъждане в полза на ищцата на допълнително обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди – физически и душевни болки и страдания, в размер на още 6000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, за периода от 05.04.2016 г. до окончателното плащане.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес, чрез надлежно упълномощен процесуален представител. Въззивната жалба отговаря на изискванията на чл.260 от ГПК, в срок е приведена в съответствие с изискванията на чл.261 от ГПК. С Определение от 30.12.2016 г., постановено по гр.д.№12451/2016 г. на СГС /на л.20/, ищцата е била освободена от задължението за внасяне на ДТ, на осн. чл.83, ал.2 от ГПК. Въззивната жалба е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Препис от въззивната жалба е връчен на насрещната страна, и в срока по чл.263, ал.1 от ГПК, е постъпил Отговор на въззивната жалба вх.№68312/13.07.2020 г., подаден от „Застрахователно дружество Евроинс“ АД, чрез юрк. С. К.. Поддържа се становище за неоснователност на въззивната жалба на ищеца – съдът правилно е отчел платеното извънсъдебно от застрахователя обезщетение от 1000 лв., като допълнително е присъдил още 3000 лв., като сумарно този размер напълно компенсира претърпените от ищцата негативни последици от процесното ПТП. Настоява за оставяне на въззивната жалба без уважение, и потвърждаване на решението в обжалваната му част. Заявява претенция за присъждане на разноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

С въззивната жалба и отговора страните не са представили нови доказателства и не са направили доказателствени искания, поради което във въззивното производство нови доказателства не са събрани.

На основание чл.269 от ГПК, при извършената служебна проверка съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от законен състав на компетентен съд, в изискуемата от закона форма и е подписан, поради което е валиден. Същият е постановен от родово компетентния съд, по допустим иск, предявен от и срещу процесуално легитимирани страни, поради което е допустим.

По правилността на решението, на основание чл.269 от ГПК съдът е ограничен от оплакванията във въззивната жалба.

Пред въззивната инстанция не се спори, че е настъпило процесното ПТП на 13.03.2016 г. при което застрахования при ответника л.а. „Пежо 206“, с рег. №M9686BC, управляван от водача И. П. И., самокатастрофира, при което ищцата И. И. И., тогава дете на 10 г., като пътник на задната дясна седалка в същия автомобил, е получил травматични увреждания. Не се спори по виновността на водача на застрахования автомобил за настъпването на процесното ПТП. Не се спори, че гражданската отговорност на водача е била застрахована при ответника с валиден договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключен на 04.09.2015 г., с покритие към датата на ПТП. Не се спори по механизма на ПТП, както и че ищцата има качеството на увредено лице по смисъла на чл.265, ал.2 от КЗ /отм./, не се спори по вида и характера на уврежданията на ищцата, получени при процесното ПТП, както и че ответникът е заплатил на ищеца доброволно и извънсъдебно по образуваната пред него преписка по щета, сумата от 1000 лв. за обезщетение за претърпените при процесното ПТП неимуществени вреди, и по дължимостта на сумата от още 3000 лв. за обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 05.04.2016 г. до окончателното плащане. Не се поддържа пред въззивната инстанция релевираното от ответника възражение за принос на

пострадалата за настъпване на вредоносния резултат, чрез непоставяне на обезопасителен колан, което е било отхвърлено от първостепенния съд. Спорни пред въззивната инстанция са справедливият размер на обезщетението за действително претърпените от ищцата неимуществени вреди за разликата над размера от 4 000 лв. /приет от първостепенния съд за справедлив/, до размера от 10 000 лв., и дължимостта на обезщетение в размер над сумата от 3000 лв. до размера от 9 000 лв.

Във връзка със спорните между страните пред настоящата инстанция обстоятелства, като се запозна със събраните по делото доказателства, на осн. чл.235 от ГПК, съдът намира следното:

За установяване на търпените от ищеца болки и страдания, по делото е приета Съдебно-медицинска експертиза вх.№79517/17.06.2019 г., от която се установява, че вследствие на процесното ПТП на 13.03.2016 г., ищцата И. И. И., тогава на 10 години, е получила следните травматични увреждания: *Черепно-мозъчна травма, изразяваща се в мозъчно сътресение и контузия на главата*. Мозъчното сътресение е протекло с количествена промяна в яснотата на съзнанието след инцидента /зашеметяване, объркване/, без медицински данни да е настъпило безсъзнателно състояние, като е реализирало медицинския критерий *временно разстройство на здравето, неопасно за живота*. В резултат от получените травматични увреждания, ищцата е търпяла болки за период от около 30 дни, по-интензивни през първите 10 дни, през който период е търпяла главоболие, светобоязън, отпадналост. За лечение на получените травматични увреди ищцата е била хоспитализирана за 4 дни, през които е проведено медикаментозно лечение. След това лечението е продължило в домашни условия, с приложен лечебно-охранителен режим, включващ избягване на четене, гледане на телевизия, работа на компютър за период от 20 дни, избягване на възбуждащи напитки за същия период, ограничаване на физическите натоварвания. Не са налице данни за настъпили усложнения във възстановителния процес, и такива не се очакват занапред. Настъпило е пълно възстановяване.

Така приетото заключение на СМЕ съдът намира за компетентно изготвено, обосновано и логично, и кореспондиращо на събраните по делото писмени доказателства – Епикриза от ИЗ №4200/570/2016 г. за хоспитализация на ищцата в периода от 13.03.2016 г. до 16.03.2016 г. в МБАЛ“д-р Стамен Илиев“АД – гр. ***.

За установяване на претърпените от ищцата болки и страдания по делото са събрани и гласни доказателства, чрез разпит на св. А. А., майка на ищцата. От същите се установява, че ищцата пострадала при катастрофата на 13.03.2016 г., като непосредствено след катастрофата била хоспитализирана в болницата в гр. ***, в детско хирургическо отделение, с диагноза „комоцио“. По време на хоспитализацията имала главоболие, световъртеж, повръщала. Поставили □ система, и □ преливали медикаменти. След изписването □ от болницата, ищцата все още била много стресирана. Започнала да се изпуска нощно време. Страхувала се да се вози в автомобил, и все още понякога си спомня катастрофата. Преди катастрофата имала леко заекване, което се засилило, и все още продължавало да съществува. При направената консултация със специалисти получили експертно мнение, че говорното нарушение с времето ще се оправи. От физическите травми ищцата се възстановила за около месец, през който период трябвало да бъде в пълен покой. Две седмици не ходела на училище, не гледала телевизия, не четяла, не играела с телефон. След две седмици тръгнала на училище, за да е сред децата, и да не мисли за катастрофата.

Нямала лекарска забрана да спортува или да тренира нещо.

Съдът преценява показанията на свидетелката при условията на чл.172 от ГПК, като отчита близката □ родствена връзка с ищцата /нейна майка/, обуславяща заинтересованост от изхода на делото в полза на ищцата. Въпреки това, съдът кредитира показанията на свидетелката в по-голямата им част, като ги намира за последователни и логични, и кореспондиращи на събраните по делото доказателства – СМЕ, Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №527/13.03.2016 г., Епикриза от ИЗ №4200/570/2016 г. Съдът не кредитира показанията на свидетелката в частта им, в която се твърди в резултат от катастрофата да се е проявила енуреза при ищцата, за каквото страдание няма медицински данни по делото. Съдът не кредитира показанията на свидетелката и в частта им, в която се твърди да е настъпило влошаване в съществуващия говорен дефект при ищцата, тъй като и в тази част показанията на свидетелката не се подкрепят от други доказателства по делото.

При така събраните по делото доказателства съдът намира за установено от фактическа страна, че в пряка причинна връзка с процесното ПТП на 13.03.2016 г. ищцата И. И. И., тогава на 10 години, е получила следните травматични увреждания: *Черепно-мозъчна травма, изразяваща се в мозъчно сътресение и контузия на главата.* Мозъчното сътресение е протекло със зашеметяване и объркване, без изпадане в безсъзнателно състояние, като е довело до *временно разстройство на здравето, неопасно за живота.* В резултат от получените травматични увреждания, ищцата е търпяла болки за период от около 30 дни, по-интензивни през първите 10 дни, през който начален период е търпяла главоболие, световъртеж, отпадналост, повръщане. За лечение на получените травматични увреди ищцата е била хоспитализирана за 4 дни, през които е проведено медикаментозно лечение, след което лечението е продължило в домашни условия, с приложен лечебно-охранителен режим, включващ избягване на четене, гледане на телевизия, работа на компютър за период от 20 дни, избягване на възбуждащи напитки за същия период, ограничаване на физическите натоварвания. Не са настъпили усложнения във възстановителния процес, не се очакват такива занапред, и е настъпило пълно възстановяване. Във връзка с претърпяните травми ищцата е отсъствала от училище две седмици, през които не е можела да гледа телевизия, да чете, и да играе на електронни игри. Съдът взема предвид възрастта на ищцата, като отчита, че наложения □ лечебно – охранителен режим е възпрепятствал ищцата да се обучава, да играе и да общува с приятели, които дейности са присъщи за дете на нейната възраст. От друга страна, възстановителният период е бил кратък, протекъл е без усложнения, настъпило е пълно възстановяване, и ищцата е могла скоро да се завърне към обичайните си занимания и начин на живот. По отношение на дефекта в говора, същият не се установява по делото от други доказателства, освен от събраните по делото показания на майката. Не са налице медицински документи, установяващи говорния дефект, както и настъпило утежняване на степента му. Впечатленията на майката са субективни, не са подкрепени от обективно изследване на говорния дефект преди и след инцидента, поради което съдът намира да не се установява по несъмнен начин да е настъпило влошаване в състоянието на детето след катастрофата. Не са налице и други доказателства, подкрепящи извода за проявена енуреза непосредствено след процесното ПТП и в причинна връзка с него. Ето защо, съдът намира да не се установява по несъмнен начин това страдание на ищцата. Твърдения за такива вреди /от влошаване на говорен дефект и енуреза/ не са наведени в исковата молба, и обезщетение за такива вреди не е претендирано, поради което и не следва да се

присъжда.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че определения от първостепенния съд справедлив размер от 4000 лв. /четири хиляди лева/ на обезщетението за претърпените от ищцата неимуществени вреди, е съобразен с критериите за справедливост, формулирани с ППВС №4/1964 г., съответства на вида и характера на установените по делото действително претърпени от ищцата травматични увреди, продължителността и интензитета на претърпените болки и страдания, краткия възстановителен период, настъпилото пълно възстановяване, липсата на усложнения. Така определеното обезщетение отговаря на икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, и на съдебната практика по сходни случаи.

От така определеното справедливо обезщетение следва да се приспадне сумата от 1000 лв., която страните не спорят, че е била платена предварително и доброволно от ответника на ищцата. При това, искът се явява основателен до размера от 3000 лв. /три хиляди лева/, представляваща остатък от дължимото от ответника обезщетение на ищцата за претърпените от нея неимуществени вреди, което същият следва да й заплати, ведно със законната лихва върху тази сума, съобразно заявената претенция - за периода от 05.04.2016 г. до окончателното плащане.

Като е достигнал до същите фактически и правни изводи, първостепенният съд е постановил правилно и законосъобразно решение в обжалваната му част, което ще следва да се потвърди.

При този изход от спора, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК, в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят направените от нея разноски за въззивната инстанция. Същата е претендирала със списък по чл.80 от ГПК присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 450 лв. Предвид обжалваемият интерес пред въззивната инстанция, и липсата на фактическа и правна сложност на делото, съдът намира, че не са налице основания за приложение на чл.25, ал.2 от НЗПП, и определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв., което следва ищцата да бъде осъдена да заплати.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ Решение №2269 от 15.04.2020 г., постановено по гр.д.№12451 по описа за 2016 г. на Софийски градски съд, I-4 състав.

ОСЪЖДА И. И. И., с ЕГН*****, чрез нейната майка и законен представител А. М. А., с ЕГН*****, с адрес: гр. ***, ул. "****" №71, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, да заплати на „Застрахователно дружество Евроинс“ АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, бул. "****" №43, сумата от 200 лв. /двеста лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение за производството пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от

ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____